

ODHALENÍ TAJNÉHO STUDENTA

Byla půlnoc. Najednou vešel do pokoje vedoucí řeholník a řekl, abychom vstali z postelí. Poté k nám vtrhl příslušník StB se samopalem a nařídil nám, že si máme okamžitě vzít kartáčky na zuby a odejít ven. Seřadili jsme se na chodbě a pak nás odvedli do refektáře. Cestou se k nám připojili ostatní a všichni jsme uviděli opilé estébáky ležící na zemi. Řvali na nás, nadávali nám. Venku na nás čekal autobus. Nikdo nevěděl, co bude dál.

František Kostelanský se narodil roku 1931 v Kuželově. Vystudoval měšťanskou školu v Lipově a poté studoval na arcibiskupském gymnázium v Kroměříži. Když ale komunisté církevní gymnázia zavřeli, bylo mu nabídnuto tajné studium v klášteře v Hájku u Prahy.

Když roku 1950 vypukla akce K (kláštery) a o půlnoci přijela StB, všichni studenti museli ihned odjet autobusem, ale nevěděli kam. Dojeli do kláštera v Hejnicích, kde byli pečlivě zkontrolováni a poté opět odvezeni autobusem, tentokrát do Bohosudova v Teplicích. Zde začal pracovat v kaolině, ale lišil se, a tak ho přeřadili k jedné hodné paní, kde sušili porcelánovou hlínu. Po půl roce přijel autobus pro mladší studenty (do 18 let) a odvezl je zpátky do Hájku, aby je převychovali. Ale jemu bylo 18 a 3 měsíce, takže ho k převýchově do Hájku odvezli až po nějaké době druhým autobusem. Během celé této doby o něm nikdo z rodiny nevěděl a sám pan Kostelanský je nemohl navštívit.

Z Hájku se dostal do Zbečnova, kde stavěl silnici. Opět se ale lišil, a tak ho přeřadili na stavbu přehrady. Spolu s ruským inženýrem připravovali kubatúru. Když jednoho dne vyměřovali, nesl dlouhou tyč až k samému okraji hluboké jámy, kam ho jeho inženýr poslal. Pan Kostelanský ovšem neudržel rovnováhu a uklouzl na drobných kamínkách, které spolu s tyčí zmizely v hluboké jámě. On se naštěstí stačil chytit tenkého kořínku a tak si zachránil život. Po propuštění odešel domů a pracoval na poli. Musel tam pracovat hlavně kvůli tomu, že měl zakázáno studovat na střední škole.

V roce 1952 nastoupil na vojnu u „černých“. Odvezli je do bývalého benediktýnského kláštera v Rajhradě a poté odjeli vlakem do Fulneku. Zde začal

vojenský výcvik beze zbraní jako TP. Přesunuli se do Libavé na školení, tady se účastnil dobrovolné akce. Což bylo štípání dříví, díky kterému dostali dovolenku na vánoční svátky. Po svátcích jeli do lesa, kde vyřezávali kmeny poškozené střelbou. Zde pan Kostelanský prožil jedny z nejhorších časů za vojnu. Byly silné mrazy, vítr, málo jídla a pití, žádná hygiena. A to nejhorší – neměli čím topit celou zimu.

Na jaře je převezli zpátky do Fulneku. Tady měli hodně volného času, pohodlí, hodně jídla. Zanedlouho odjeli do Břeclavi, kde v kasárnách znovu začali výcvik beze zbraní a připravovali se na svou budoucí práci – na opevňování bunkrů na hranicích s Rakouskem.

1953 – na vojně u technických praporů

Od podzimu trávili čas ve Stupavy Másti (Slovensko), tady nakládali kmeny stromů. Poté 6. 1. 1954 se stala velká nehoda – bylo velké náledí a pan Kostelanský uklouzl. Sjel po svahu a narazil do klád, které nebyly dobře upevněné. V tu chvíli se jedna uvolnila a spadla mu na nohy. Měl je obě zlomené a nemohl se hýbat. Byl odvezen na ubytovnu, kde potkal blízkého přítele. S ním se dostal do vojenské nemocnice v Bratislavě, ležel tu půl roku a 18 dní. Proč 18 dní? Ministr obrany vydal tehdy zákon, že na vojně musíš odsloužit 1 a půl roku nebo půjdeš znovu na další 2 roky. Pan Kostelanský byl na vojně skoro už 1 a půl roku, proto ho doktor nechal v nemocnici ještě 18 dní, aby měl odslouženo.

Poté, co začal chodit, ho odveleli do Vrbovce u Znojma. Tam ho ale odmítli z důvodu špatného zdravotního stavu. Nařídili mu, ať se vypraví do Rokytnice v Orlických horách s plnou polní. Tam zjistil, že se ztratily vojenské záznamy o jeho službě. Ale i přesto mu další ráno dali jízdenku, aby mohl odjet domů.

Studoval lidovou školu zemědělskou, poté udělal maturitu na jedenáctileté střední škole ve Veselí nad Moravou. Nakonec vystudoval provozovně-ekonomickou fakultu na Vysoké škole zemědělské v Brně. Po dokončení studia se oženil. Dostal pracovní místo na VŠZ. V dnešní době má dvě dcery a několik vnoučat. Všechny jsme se shodly, že je to velmi milý pán.

Vypracovaly:
Karolína Šnajdarová
Nguyen Hoai Linh
Lenka Procházková
Alena Večeřová
Natálie Farská

